

HỘI NGHỊ HAY PHÂN BỘ

LIZ sung sướng ở Leipzig. Sự khắc khổ vẫn khiến nàng thú vị vì nó đem lại cho nàng niềm vui của sự hy sinh. Căn nhà nhỏ nàng lưu trú có vẻ lắm (lỗi) nghèo nàn, thức ăn thiếu thốn và phần lớn phải dành cho đám trẻ con. Họ nói chuyện chính trị trong mỗi bữa ăn, nàng và Bà Luman, Bí thư Phân Bộ Leipzig — Neuenhagen, một người đàn bà nhỏ bé tóc xám có chồng điên khiến một hăm đá ở ngoại ô thành phố. Liz có ý nghĩ giống như sống trong một cộng đồng tôn giáo, một tu viện hay một nông trại. Mình lại cảm thấy khoẻ hơn khi bao tử trống rỗng. Liz biết chút tiếng Đức đã học nơi bà cô của nàng, và nàng ngạc nhiên thấy mình xử dụng được thật nhanh. Nàng thử nói chuyện với đám trẻ con trước, và chúng cười, chỉ thêm cho nàng. Gác đưa bé thoát tiên đối xử một cách khác lạ đối với nàng, tựa hồ nàng là một người có phẩm chất vĩ đại hay giá trị hiếm có, và vào ngày thứ ba một đứa trong đám thu hết can đảm hỏi nàng có mang lại chút sô-cô-la nào từ « druben » — nghĩa là từ « phía bên kia ». Nàng đã không hề nghĩ đến chuyện đó và cảm thấy xấu hổ. Sau đó chúng dường như quên mất nàng.

Vào những buổi tối có công tác của Đảng. Họ phân phát văn phẩm, thăm viếng đảng viên trong Phân Bộ đã khiếm khuyết nhiệm vụ hoặc trễ nãi họp hành, ghé Quận Bộ bàn về "Các Vấn Đề Liên Hệ Tới Sự Tập Trung Phân Phối Nông Sản" mà các Bí Thư Phân Bộ đều có mặt, và dự một buổi họp của Hội Đồng Tư Vấn Công Nhân của một xưởng chế tạo dụng cụ máy móc ở ngoại ô thành phố.

Cuối cùng, vào hôm thứ tư, một ngày Thứ Năm, là Hội Nghị Phân Bộ của họ. Ít nhất đối với Liz, đây là kinh nghiệm phần khởi nhất, nó sẽ là một gương sáng về tất cả những gì Phân Bộ của nàng ở Bayswater một ngày kia có thể thành. Họ đã chọn một đề tài tuyệt diệu để thảo luận buổi tối — "Chung Sống Sau Hai Thế Chiến" — và họ mong đợi một số tham dự viên kỷ lục. Cả vùng đã được thông báo; họ đã sắp xếp đề khởi có một buổi họp trùng hợp nào khác trong vùng lân cận vào tối hôm đó; hôm ấy cũng không phải là một ngày dân chúng mưa sầm có thể đi về trễ.

Bảy người đến.

Bảy người cộng với Liz, và Bí Thư Phân Bộ và đại diện Quận Bộ. Liz cố giữ vẻ mặt thần nhiên nhưng nàng bất lực. Nàng khó thể tập trung chú ý vào diễn giả, và khi nàng cố nghe thì anh ta lại dùng những từ ngữ kép quá dài mà nàng không tài nào đoán ra nghĩa. Cũng giống các buổi họp ở Bayswater, cũng như các bài hát đều đều giữa màn hồi nàng còn thường đi nhà thờ — cũng một vài gương mặt ngoan ngoãn mất hồn, cũng sợ tự giác cần kỳ, cũng cảm tưởng về một tư tưởng lớn trong tay những

người thấp kém. Nàng luôn luôn cảm thấy như thế — thật là khiếp nhưng nàng đành chịu. Nàng ước ao thà rằng không có ai đến, bởi vì như thế này càng chỉ khiến cho tình cảnh thêm thảm hại, xấu hổ.

Bởi vì bầy người chẳng là gì cả : còn tệ hơn là không có ai, bởi đó là bằng chứng về sự trì trệ của đại đa số quần chúng không thể hờ hào được. Nó chỉ khiến cho mình thêm đau lòng.

Căn phòng khá hơn một lớp học ở Bayswater, nhưng dù thế vẫn không tiện nghi. Ở Bayswater, mỗi lần tìm phòng họp thật là vui. Thoạt tiên họ giả vờ là một nhóm nào khác, chứ không phải là Đảng. Họ thường chọn những căn phòng phía sau những quán rượu, một phòng họp ủy ban trong quán Ardena, hoặc bí mật gặp gỡ tại nhà nhau. Rồi Bill Hazel ở trường trung học gia nhập Đảng và từ đó họ xử dụng phòng học của y. Ngay việc này cũng là một sự liều lĩnh — Hiệu trưởng tưởng rằng Bill hướng dẫn một nhóm kịch nghệ, và theo luật lệ nhà trường rất có thể họ sẽ bị tổng cô. Dù sao đi nữa, như thế vẫn thích hợp hơn cái Sân Đường Hòa Bình bằng bê tông tiền chế này, với những kẻ nứt trong góc và bức hình của Lenin. Sao họ lại có được cái khung thảm hại kia để lồng bức hình ? Hàng bó ống tháo nước tuôn ra từ các góc và lá cờ thì đầy những bụi. Cảnh tượng như một đám tang Phát-xít. Đôi khi nàng nghĩ Alec đã nói đúng — mình tin tưởng vì mình cần phải tin ; cái mình tin tưởng tự nó không có giá trị, không có chức phận. Chẳng nói gì nhỉ ? • Một con chó gãi chỗ nó ngứa. Các con chó khác nhau ngứa ở những chỗ khác nhau ». Không,

lầm rồi, Alec đã lầm — nói thế là ác. Hòa Bình, Tự Do và Bình-Đẳng — dĩ nhiên đó là các sự kiện. Còn về lịch sử — mọi định luật mà Đảng đã chứng minh? Không, Alec lầm: sự thật hiện hữu ở ngoài con người và được chứng tỏ trong lịch sử, cá nhân phải chiều theo nó, và nếu cần có thể bị nó nghiền nát. Đảng bà đạo quân tiên phong của lịch sử, mũi lao của cuộc đấu tranh Hòa-Bình. Nàng duyệt qua các đề mục một cách hơi phân vân. Nàng ước mong có nhiều người đến. Bấy người thì ít quá. Trông họ có vẻ giận, giận và đói.

Phiên họp bế mạc, Liz đợi Bà Luman thu dọn các báo chí sách vở không bán được còn nằm trên cái bàn lớn cạnh cửa, ghi tên vào sổ tham dự và khoác áo choàng, vì tối đó trời lạnh. Diễn giả đã bỏ về — hơi thô lỗ, Liz thầm nghĩ — trước khi đến phần thảo luận thung. Bà Luman đang đứng ở cửa với bàn tay dề trên công tắc đèn thì một người đàn ông từ bóng tối hiện ra ở ngưỡng cửa. Trong một thoáng Liz ngỡ đó là Ashe. Hẳn cao người mảnh khảnh và mặc áo mưa có nút bằng da. Hắn hỏi:

— Đồng chí Luman?

— Phải?

— Tôi đang tìm một đồng chí người Anh tên Gold. Cô ấy lưu ngụ ở nhà đồng chí?

Liz xen lời:

— Tôi là Elizabeth Gold.

Người đàn ông tiến vào Sảnh Đường, đóng cửa lại sau lưng nên ánh sáng chiếu rõ vào mặt hắn. Hắn vừa xuất trình giấy tờ cho Bà Luman lúc đó còn đứng ở cửa vừa bảo:

— Tôi là Halten, thuộc Quận Bộ.

Bà ta gật đầu và liếc về phía Liz với vẻ hơi xao xuyến.

Người đàn ông quay sang nói với Liz :

— Tôi đã được Chủ Tịch Đoàn nhờ đưa một lá thư cho đồng chí Gold đề thông báo một sự thay đổi trong chương trình của đồng chí, một thư mời tham dự một buổi họp đặc biệt.

— Ồ.

Liz nói vẻ hơi sửng sốt. Thật phi thường khi ngay cả Chủ Tịch Đảng cũng đã nghe nói đến nàng.

Halten bảo :

— Đây là một dấu hiệu, một dấu hiệu với hảo ý.

Liz nói một cách bối rối :

— Nhưng tôi... Nhưng Bà Luman.

— Tôi chắc là đồng chí Luman sẽ miễn thứ cho đồng chí.

Bà Luman nói nhanh :

— Dĩ nhiên.

— Buổi họp ở đâu ?

Halten đáp :

— Đồng chí cần phải đi tối nay. Đường khá xa. Gần đến Górlitz.

— Đến Górlitz... Ở đâu thế ?

Bà Luman nói nhanh :

— Phía Đông, ở biên giới Ba Lan.

— Chúng tôi sẽ đưa đồng chí về nhà bây giờ. Đồng chí có thể thu xếp vật dụng và chúng ta sẽ tiếp tục lên

dường ngay.

— Tối nay ? Bây giờ ?

— Phải !

Halten dường như không đề Liz được lựa chọn.

Một chiếc xe hơi lớn màu đen đang đợi họ. Có một gã tài xế ở phía trước và một lá cờ cắm trên mui xe. Chiếc xe trông giống như một quân xa.